

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Ministerstvo dopravy** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí** se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě na určení pravomoci mezi ústředními správními úřady podle ustanovení § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s.,

takto:

I. **Příslušné** rozhodnout o odvolání proti výzvě Magistrátu hlavního města Prahy, odboru daní, poplatků a cel, ze dne 17. 3. 2009, č.j. MHMP 143523/2005/Čer/DPC-4, k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, **je** Ministerstvo financí.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Obsah žaloby Ministerstva dopravy

[1] Ministerstvo dopravy v žalobě uvádí, že rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravně správních agend, ze dne 19. 4. 2004, č.j. MHMP 152428/2003 sla/Sl, byl M. B. (dále též „přestupce“) uznán vinným přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) a f) a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“). Těchto přestupků se přestupce dopustil dne 9. 8. 2003 v podnapilém stavu při řízení vozidla, kdy narazil do pravé boční části jiného stojícího vozidla a způsobil tak hmotnou škodu na tomto automobilu. Přestupci byly za přestupek uloženy jednak pokuta ve výši 9000 Kč, jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč. Proti rozhodnutí přestupce nepodal odvolání, a to nabylo právní moci dne 19. 4. 2004.

[2] Dne 21. 3. 2007 zahájil Magistrát hlavního města Prahy, odbor daní, poplatků a cen (dále též „Magistrát“), řízení o vymáhání peněžitého plnění podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a vyzval přestupce k zaplacení splatného nedoplatku ve výši 10 000 Kč v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. V důsledku úmrtí přestupce se nepodařilo výzvu doručit. Správní orgán proto výzvu k zaplacení splatného nedoplatku doručil dne 25. 3. 2009 dceři zemřelého M. B. Ta proti ní podala odvolání. Magistrát poté předložil odvolání Ministerstvu dopravy k vyřízení opravného prostředku. Ministerstvo dopravy mělo za to, že není k vyřízení příslušné a věc dále postoupilo usnesením ze dne 15. 6. 2009 podle § 12 správního řádu Ministerstvu financí. To ale věc vrátilo neformálním dopisem 17. 8. 2009 Ministerstvu dopravy.

[3] Žalobce (Ministerstvo dopravy) v žalobě namítlo, že především mu nemělo být postoupeno již samotné odvolání M. B. Výzva není rozhodnutím na úseku výkonu státní správy v dopravě (odvolání bylo podáno proti výzvě vydané ve věci spadající do působnosti Ministerstva financí). Proto také žalobce odvolání postoupil k vyřízení Ministerstvu financí postupem podle § 12 správního řádu. Ministerstvo financí však chybně vrátilo odvolání Ministerstvu dopravy neformálním dopisem s názorem, že právě Ministerstvo dopravy je věcně příslušné k projednání uvedeného opravného prostředku. Ministerstvo dopravy argumentuje tím, že má kompetenci k projednávání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, nikoli ve věci vymáhání platebních povinností, uložených pravomocnými rozhodnutími o těchto přestupcích (protože v tomto navazujícím řízení platí i jiná právní úprava). Jde-li o výkon rozhodnutí vydaných v prvém stupni Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravně správních agend, tento správní orgán podle ustanovení § 119 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, sám provádí výkon rozhodnutí, není-li podán návrh na jeho soudní výkon. S ohledem na ustanovení § 106 odst. 3 správního řádu přitom postupuje podle předpisu upravujícího správu daní, tedy podle ustanovení § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Z tohoto ustanovení vyplývá, že při placení a vymáhání platební povinnosti uložené správním orgánem se postupuje podle části šesté zákona o správě daní a poplatků.

[4] Žalobce tedy má za to, že Magistrát hlavního města Prahy je proto třeba považovat ve věci výkonu rozhodnutí za správce daně. Z ustanovení § 4 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kompetenční zákon“) vyplývá, že ústředním orgánem státní správy pro daně, poplatky a clo je Ministerstvo financí. Jestliže se na vymáhání předmětné platební povinnosti vztahuje úprava pro placení daní podle zákona o správě daní a poplatků, je Ministerstvo financí příslušné k rozhodnutí i o odvolání M. B. proti výzvě uvedeného správce daně.

II.
Vyjádření žalovaného Ministerstva financí

[5] Žalovaný (Ministerstvo financí) především namítl, že již postoupení předmětného odvolání žalobcem podle § 12 správního řádu je chybné. Odvolání proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě je úkon v řízení podle zákona o správě daní a poplatků; postoupení odvolání jinému správci daně se děje podle § 22 zákona o správě daní a poplatků.

[6] K rozhodování určitého orgánu je zapotřebí existence tří právních norem – hmotněprávní, procesní a kompetenční. U žalovaného podle jeho názoru chybí kompetenční norma stanovící pravomoc a působnost konkrétního orgánu k rozhodování o odvolání a vydané rozhodnutí by tak bylo nutno považovat za rozhodnutí nicotné. Žalovaný popírá názor, že je třeba vyjít z ustanovení § 4 kompetenčního zákona (ústředním orgánem pro daně, poplatky a clo je Ministerstvo financí, tedy žalovaný). Ministerstvo financí není ústředním orgánem pro pokuty uložené za přestupky podle zákona o přestupcích. Dále žalovaný namítá, že stejně tak ustanovení § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, nezahrnuje pod legislativní zkratku „daň“ pokutu za přestupek podle zákona o přestupcích. To, že se na vymáhání příslušné platební povinnosti vztahuje část šestá zákona o správě daní a poplatků (§ 1 odst. 4 zákona), s tím, že ostatní části zákona, upravující např. řízení o opravných prostředcích se použijí, pokud jsou k uplatnění části šesté nezbytná, nemůže automaticky znamenat věcnou příslušnost žalovaného pro rozhodování v dané věci. Naproti tomu žalobce je ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy (§ 17 kompetenčního zákona). Výkon státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, který spadá do působnosti žalobce, je třeba vnímat nejen jako vydávání příslušných rozhodnutí ale i dalších navazujících aktů, např. rozhodnutí o opravných prostředcích. Přezkoumat rozhodnutí napadené odvoláním je proto oprávněn pouze ten ústřední orgán státní správy, do jehož kompetence náleží daná oblast výkonu státní správy.

[7] V této souvislosti je podle žalovaného třeba přihlédnout k ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kde je výslovně stanovena působnost žalobce v oblasti provozu na pozemních komunikacích. Obdobně v § 89 zákona o přestupcích je stanoveno, že ústředním orgánem státní správy ve věcech přestupků je

ten ústřední orgán, do jehož působnosti náleží úsek státní správy, v němž došlo k porušení povinnosti zakládající přestupek. V případě, že takový ústřední orgán nelze určit, je jím Ministerstvo vnitra ve věcech, k jejichž projednání jsou příslušné obce. Řízení o vymáhání podle části šesté zákona o správě daní a poplatků není žádným speciálním a samostatným řízením v tom smyslu, že by mohlo být prováděno bez přímé vazby na řízení, v němž byla vymáhaná povinnost uložena. Je tedy dána k vydání rozhodnutí o odvolání proti výzvě příslušnost Ministerstva dopravy.

III.
Existence kompetenčního sporu

[8] Oba účastníci jsou ústřední správní úřady, proto se jedná o spor mezi subjekty uvedenými v § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Obě strany popírají svou pravomoc rozhodnout o určité právní věci. Jde tedy o negativní kompetenční spor. Nejvyšší správní soud je proto k rozhodování příslušný podle ustanovení § 97 odst. 4 s. ř. s.

[9] Na existenci kompetenčního sporu nemění nic ani výhrady žalovaného, vznesené v písemném vyjádření k žalobě. Žalobce, který se od počátku nepovažoval za „správce daně“, musel postupovat podle ustanovení § 12 správního řádu. Postoupení věci podle ustanovení § 22 zákona o správě daní a poplatků nepřicházelo v úvahu, neboť je možné jedině mezi správci daně, kterým Ministerstvo dopravy není. Vracelo-li proto Ministerstvo financí věc neformálním dopisem žalobci, postupovalo jako „správce daně“ podle ustanovení § 22 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož je možné „vrácení věci bez dalšího“ (vyřízení nespadá do působnosti jiného správce daně, a proto se vrací odesílateli).

IV.
Právní předpisy použitelné v této věci

[10] Řízení o vymáhání nedoplatků je řízením, které následuje po řízení nalézacím a značně se od něj odlišuje. Toto řízení je důsledně ovládáno dispoziční zásadou v případě jeho zahájení, k němuž je třeba návrhu vymáhajícího věřitele. V tomto řízení, jako ostatně v každém řízení o vymáhání, platí odlišné principy oproti řízení nalézacímu. Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla rozhodnutím správce daně a proto zákon proti ní připouštěl odvolání.

[11] Z ustanovení § 106 odst. 3 správního řádu vyplývá, že na exekuční řízení se nevztahuje správní řád, a to ani podpůrně; správní řád odkazuje na procesní režim správy daní a poplatků (do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků, a od 1. 1. 2011 zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád).

[12] Předmětná výzva Magistrátu byla vydána podle zákona o správě daní a poplatků a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo podáno rovněž za účinnosti tohoto zákona. Se zřetelem k tomu, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v kompetenční věci musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu je v době jeho rozhodnutí (§ 100

odst. 1 s. ř. s.), vzniká otázka, zda k posouzení věci (který z uvedených ústředních orgánů státní správy bude příslušným rozhodnout o odvolání) použít - mimo jiné - argumentaci s odkazem na zákon o správě daní a poplatků, jehož účinnost skončila uplynutím dne 31. 12. 2010, či na daňový řád (zákon č. 280/2009 Sb.), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2011. Nejvyšší správní soud má za to, že i z málo jednoznačného přechodného ustanovení daňového řádu vyplývá, že tímto předpisem musí být (nový) daňový řád. Dikce ustanovení § 264 odst. 1 („*Řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší*“) svědčí pro výklad, že je tu vyjádřeno obvyklé obecné pravidlo, podle něhož se nová procesní úprava použije i na řízení zahájená před nabytím její účinnosti.

[13] Podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze orgány hlavního města Prahy vykonávají přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena orgánům obcí, orgánům obcí s pověřeným obecním úřadem a orgánům obcí s rozšířenou působností, není-li dále stanoveno jinak. Magistrát hlavního města Prahy je orgánem vykonávajícím přenesenou působnost, a v oblasti samostatné působnosti plní toliko úkoly uložené zastupitelstvem nebo radou, příp. pomáhá výborům a komisím, což zjevně není daný případ (§ 109 odst. 3 zákona o obcích, § 81 zákona o hlavním městě Praze). Tuto přenesenou působnost lze v mezích zákona svěřit Statutem hlavního města Prahy rovněž orgánům městských částí (§ 32 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze). Statut se k předmětnému řízení nevyjadřuje a výkon přenesené působnosti proto náleží Magistrátu jako správnímu orgánu I. stupně. Příslušná ministerstva, pro jednotlivé oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy, pak mimo jiné přezkoumávají rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy, vydaná ve správním řízení (§ 118 odst. 2, 3 zákona o hlavním městě Praze). Podle čl. 3 odst. 2 Organizačního řádu, vydaného na základě ustanovení § 81 odst. 4 zákona o hlavním městě Praze, je na Magistrátu hlavního města Prahy zřízen v oblasti finanční mimo jiné i odbor daní, poplatků a cen se zvláštním exekučním oddělením, kterému jednotlivé odvětvové (věcné) odbory předávají pravomocná rozhodnutí na peněžitá plnění k vymáhání. Podle přílohy č. 1 k Organizačnímu řádu je pak odbor daní, poplatků a cen odborem Magistrátu hlavního města Prahy zřízeným pro úsek daní, poplatků a cenové politiky, který je ve věcech přenesené působnosti podřízen Ministerstvu financí.

V.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Magistrát hlavního města Prahy, odbor daní, poplatků a cen, je v tomto případě správním orgánem I. stupně, který svým exekučním oddělením zabezpečuje činnosti v oblasti finanční (čl. 3 odst. 2 bod 1 Organizačního řádu Magistrátu hlavního města Prahy). Ve věcech přenesené působnosti je též nadřízen úřadům městských částí vykonávajících státní správu na úseku místních daní a poplatků, a je podřízen Ministerstvu financí.

[15] Ve věci jde o režim nedoplatku (peněžitého plnění); tato charakteristika určuje použití procesní úpravy, a to bez ohledu na hmotněprávní „původ“ peněžitého plnění (není tedy právně určující, že nedoplatek „vzešel“ z řízení o uložení sankce za přestupek).

[16] Práva a povinnosti vyplývající z řízení zahájeného přede dnem 1. 1. 2011 (výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě), tedy i skutečnosti rozhodné pro určení odvolacího orgánu, který bude rozhodovat o odvolání ze dne 1. 4. 2009 proti uvedené výzvě ze dne 17. 3. 2009, nutno posuzovat podle těch ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), která jsou svou povahou a účelem nejbližší řízením a postupům podle bývalého zákona o správě daní a poplatků (§ 264 odst. 1 daňového řádu).

[17] Pro posouzení toho, který z uvedených ústředních orgánů státní správy (Ministerstvo dopravy či Ministerstvo financí) je příslušný rozhodnout o uvedeném odvolání, mělo klíčový význam ustanovení § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (rok 2009). Toto ustanovení obsahovalo dikci, že: *„Je-li rozhodnutím vydaným orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku nebo jiným orgánem, právnickou nebo fyzickou osobou, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán"), soudem nebo jiným státním orgánem podle tohoto nebo jiného zákona, uložena platební povinnost do státního rozpočtu, územních rozpočtů nebo fondů, nebo vznikla-li povinnost tohoto plnění přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí (dále jen "platební povinnost"), postupuje se při jejím placení, které zahrnuje evidování a vybrání, popřípadě vymáhání, podle části šesté tohoto zákona jako při placení daní, s výjimkou ustanovení § 63, § 67 až 69, § 71 a 72, a s tím, že ustanovení ostatních částí tohoto zákona se použijí, pokud jsou k uplatnění části šesté nezbytná; to platí za podmínky, že zákon, podle kterého byla platební povinnost uložena, nestanoví jinak. Správní orgán, soud nebo jiný státní orgán, věcně příslušný ke správě placení platební povinnosti, je považován za správce daně“*.

[18] Ustanovení § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků jsou v daňovém řádu svou povahou a účelem nejbližší ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 3, § 10, odst. 1, 2, § 11 odst. 1 písm. e) a § 161 odst. 1, 2.

[19] Ustanovení § 161 odst. 1, 2 daňového řádu upravuje institut tzv. dělené správy. Nejobvyklejší způsob dělené správy je ten, kdy vlastní realizaci rozhodnutí na peněžité plnění neprovádí orgán, který je uložil, ale tato pravomoc je svěřena jinému orgánu, který má vzhledem ke své zákonné kompetenci zpravidla lepší odborné a materiálně technické předpoklady pro vybírání a vymáhání peněžitých plnění. Jeden orgán tedy platební povinnost (peněžité plnění určené veřejnému rozpočtu) ve své vlastní zákonem uložené kompetenci uloží, (nebo taková platební povinnost vzniká přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí), a druhý orgán dbá ve své vlastní kompetenci o její řádné placení. V rámci této procesní dělby je zpravidla nalézána existence platební povinnosti na základě speciální právní úpravy se subsidiárním použitím procesní úpravy obsažené ve správním řádu, a inkasní rovina či platební fáze správy této platební povinnosti, která se již zásadně řídí procesní úpravou o vymáhání a vybírání daně.

[20] Magistrát hlavního města Prahy, odbor daní, poplatků a cen, je věcně příslušný ke správě peněžitého plnění ve formě jeho vybírání podle ustanovení § 161 odst. 1 daňového řádu (srov. i pravomoci podle zákona o hlavním městě Praze a Organizačního řádu Magistrátu hlavního města Prahy již uvedené v odstavci 13), který je tak v tomto rozsahu i správcem daně (§ 161 odst. 2 daňového řádu). Tomu závěru odpovídá i ustanovení § 10 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správcem daně je správní orgán, jímž se rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jiný orgán a právnická nebo fyzická osoba, pokud vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Výše uvedený odbor daní, poplatků a cen proto splňuje zákonné znaky správce daně podle daňového řádu.

[21] Jednou ze základních zákonných pravomocí správce daně je i zabezpečení placení daní [§ 11 odst. 1 písm. e) daňového řádu], které pojmově zahrnuje evidování, vybrání, popřípadě vymáhání daně. Rozumí-li se pak daní pro účely daňového řádu – mimo jiné – i peněžité plnění, při jehož správě se postupuje podle tohoto zákona [§ 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], a peněžité plnění v rámci dělené správy [§ 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu], lze potom dovodit, že jde o obdobu placení daní, které patří pojmově do kompetence Ministerstva financí jako ústředního orgánu pro daně, poplatky a clo (§ 4 odst. 1 kompetenčního zákona).

[22] Magistrát hlavního města Prahy, odbor daní, poplatků a cen, je správcem daně ve smyslu již citovaných ustanovení daňového řádu, který vydal odvoláním napadenou výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Odvolacím orgánem ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 daňového řádu je potom již logicky Ministerstvo financí, jemuž je uvedený odbor podřízen v přenesené působnosti. Žalovaný je tak správcem daně nejblíže nadřízeným správci daně, jež napadené rozhodnutí vydal.

[23] Pro závěr o kompetenci Ministerstva financí rozhodovat o odvolání proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, lze podpůrně odkázat i na ustanovení § 14 odst. 2 daňového řádu, podle něhož spory o místní příslušnost mezi správci daně, rozhoduje správce daně, který je jim nejblíže společně nadřízen. Není-li takový správce daně, určí místní příslušnost ministerstvo nebo jiný ústřední správní orgán, do jehož působnosti daná věc náleží. Ministerstvo financí také vykonává správu daní v rozsahu stanoveném zvláštním předpisem [§ 11 písm. b) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů], a lze ho proto považovat i za správce daně. Ministerstvo dopravy správcem daně už z logiky věci není.

[24] Stejný závěr ostatně lze vyvodit i z dikce ustanovení § 124 odst. 1, 2 písm. d) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává Ministerstvo dopravy, jež je ústředním orgánem státní správy, které mimo jiné rozhoduje jen o odvoláních proti rozhodnutí krajského úřadu vydaného podle tohoto zákona. Toto zákonné vymezení také svědčí o tom, že Ministerstvo dopravy nemůže rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu, vydanému mimo okruh úpravy zákona o silničním provozu.

[25] Argumentace Ministerstva financí ustanovením § 89 zákona o přestupcích[1] není příléhavá. Z dikce tohoto ustanovení „...ve věcech přestupků“tedy vyplývá, že užití ustanovení § 89 zákona o přestupcích nepřichází v úvahu při řízení o vymáhání nedoplatků.

[26] Žalovaný se tedy mýlí v tom, že v zákonné úpravě chybí kompetenční norma, z níž by plynula jeho pravomoc rozhodovat o odvoláních proti výzvě správce daně k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 zákona o správě daní a poplatků. Kompetenční základ tedy plyne z citovaných ustanovení § 106 odst. 3 správního řádu, § 2 odst. 1, 2 a 3, § 10 odst. 1, 2, § 11 odst. 1 písm. e), § 114 odst. 1 a § 161 odst. 1, 2 daňového řádu, § 4 odst. 1 kompetenčního zákona a konečně i z ustanovení § 124 odst. 1, 2 písm. d) zákona o silniční dopravě *a contrario*.

[27] Argumentace žalovaného ohledně absence kompetenční normy není ostatně příliš konzistentní. Pokud by totiž platilo, že kompetenční norma zcela chybí a že neplyne ani ze zákonů jiných, není potom možné ani přesvědčivě dovodit, že ve věci odvolání proti výzvě Magistrátu hlavního města Prahy je kompetentním orgánem automaticky Ministerstvo dopravy (jak tvrdí žalovaný). V tomto případě by totiž kompetentním orgánem ve smyslu rozhodování o odvolání nebyl nikdo, jelikož je třeba respektovat ústavně zakotvenou zásadu, podle níž státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Toto řešení je však pro Nejvyšší správní soud obtížně přijatelné, a to již proto, že by byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný se proto mýlí, pokud tvrdí, že v posuzované věci zcela chybí kompetenční norma (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, čj. Komp 4/2010 - 40, dostupný na www.nssoud.cz).

[28] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ve věci výzvy Magistrátu hlavního města Prahy, odboru daní, poplatků a cel, k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 zákona o správě daní a poplatků, je odvolacím orgánem Ministerstvo financí a to bez ohledu na to, že výzva podle § 73 zákona o správě daní a poplatků již není po formální stránce obsahem nového daňového řádu. Blíží se jí ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu, podle něhož správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Jiný postup ve vztahu k uvedené výzvě (např. že zde není věcně příslušný orgán k rozhodnutí o odvolání) by znamenal porušení principu právní jistoty, neboť byla vydána v době účinnosti zákona o správě daní a poplatků, který znal tento institut i odvolání proti tomuto rozhodnutí, jímž byla výzva učiněna (§ 73 odst. 1).

VI.

[1] „Ústředním orgánem státní správy ve věcech přestupků je ten ústřední orgán státní správy České republiky, do jehož působnosti náleží úsek státní správy, na němž došlo k porušení povinnosti zakládajícímu přestupek. Pokud nelze takto určit ústřední orgán státní správy, je jím ministerstvo vnitra České republiky ve věcech, k jejichž projednání jsou příslušné obce“.

Náklady řízení

[29] Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle výslovného ustanovení § 101 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. června 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu